

Bugün kainatın 2 boyutlu bir kaynağın, 3 boyut üzerindeki hologramı olabileceğine dair bir yazı okudum. Fizikçiler arasında bunu söylemeye başlayanlar varmış. Bazıları bir bilgisayar simülasyonunda yaşadığımıza iyiden iyiye inanmaya başlamış. Zemini de var, Fizik'in iki denkleşmeyen teorisi, Kuantum Teorisi ve Gravitasyon/İzafiyet teorisinin böyle bir bakışla birbirini tamamlayacağını söylüyorlar.

Biri de diyor ki, 1 bitlik enformasyonun atomdan trilyon trilyon trilyon küçük bir *nokta*yı belirlediği bir bilgisayarda mevcut olabiliriz.

Buna inanınca, insan her şeye inanır.

Geçenlerde Interstellar'ı seyrettik. İlk kısmını sevdim ama ikinci kısmı, karaçukurun (karadelik) içine düşme hikayesi hayli zorlama geldi. Farkettiğim şu: Bir metafiziğe (veya Metafizik'e) ihtiyaç duyuyor insan. Tanrı'yı reddettikten sonra yarattığı tanrıların, tanrılık vazifesini hakkıyla yerine getiremediğinin farkında ve *bütün bu hayatın* bir manası olması gerektiğini düşünmeye devam ettiğinden, 5 boyutlu veya bizden çok ileride bir takım canlı formları arıyor. Kainatın bir simülasyon olduğuna inanıyor. Uzaylıların bizi gözetlediğine inanıyor. Kainatta *boşuna* olmadığımıza inanıyor. Bir şeylere inanmak zorunda.

Çünkü aksi durum çok manasız. Kaldıramayacağı kadar manasız. Anlamsız olmak için her şey fazla güzel, fazla düzenli, fazla tertipli. Manasız olmak için bu kadar *uğraşmaya* gerek yok. Manasızlık için var olmaya gerek yok.

Giderek bir simülasyon fikrine alışıyorum sanırım. Her gün *konuştüğüm* ilahın, bu kainatın sahibi olduğuna ve onun bizi *enformasyondan* yarattığına inanıyor gibiyim. Belki *ol der olur* veya *başlangıçta söz vardı* da *Allah kainatı enformasyondan halketti* demektir.